

Arbetet går vidare

Vi kan nu rapportera att Nils Lennart Kummu blivit heltidsanställd av IBUS från den 1 juni. Hans uppgift kommer att vara att dela sin tjänst mellan självvårdande och stödjande arbete för långtidsdömda samt att hjälpa till med föreningens administration. Det är nu tretton år sedan som föreningen IBUS startade med Daniels outtröttliga arbete och nu blir det Nisse som tar över den rollen för IBUS. För mig är det roligt att få arbeta tillsammans med honom och se hans iver att kunna hjälpa andra människor. Daniel finns fortfarande kvar i bakgrunden med både uppföljande arbete och stöd till Nisse.

Platser som Nisse besöker/har besökt under 2013.

Aneby Pingstkyrka	15/6
Korskyrkan, Jönköping	27/7
Timmersdala Frikyrkoförsamling	11/8
Haga Missionskyrka Örebro	15/9
Huskvarna Alliansförsamling	24/10
Korskyrkan Mariestad	9-10/11
Vaggeryd, Betelkyrkan	27/11
Högskolan, Skövde	5/12

Varmt välkommen till dessa samlingar!

Vi är glada över att ha kommit så långt och hoppas att senare under hösten kunna presentera mer.

Varje månad kommer vi i kontakt med nya människor från den kriminella världen som behöver vårt stöd. Vi känner att vi behövs. Kom ihåg att Du också kan vara med och hjälpa de mest utsatta i vårt samhälle.

Det är praktisk mission och om Du är med, kan vi tillsammans få se fler upprättade människor i vårt kära Sverige.

Sigvard Larsson
tf föreståndare, IBUS

Nisse Kummu
självvårdande pastor, IBUS

Dömd till 50 år

Hur reagerar man när man helt plötsligt och oväntat, befinner sig i en situation som man varken har valt eller kan påverka?

Det hände mig, hela mitt liv förändrades på en enda gång. Någon hade gömt heroin i ett lönnfack i resväskan som jag hjälpte till att bära. Jag blev gripen i tullen i Bangkok, augusti 1994. Jag var då 29 år.

Det blev en traumatisk, dramatisk och oerhört svår upplevelse på 12 år. Det enda i detta jag kunde påverka var min attityd, mitt förhållningssätt till denna situation. Det som hade hänt hade hänt, och jag var där jag var.

Genom att använda mig av de verktyg som jag lärde mig att hitta på vägen, kunde jag inte bara undvika dödsstraff utan även påverka hela resten av straffet som skulle avtjänas.

I stället för att sitta av hela straffet som jag dömdes till, 50 år, blev jag villkorligt släppt efter bara 12 år. Nej, det blev ingen förkortning av straffet, men en tidigareläggning av min villkorliga frigivning.

Men det viktigaste av allt, var den inre resa jag upplevde. Den resa som idag har gjort mig till en starkare, gladare och lyckligare tjej, med gott om utrymme för att dela med mig av min resa till alla som vill eller behöver veta hur man klarar sig igenom livets tuffa situationer.

Jag heter Karolina Johnsson och är idag 48 år. Jag har varit villkorligt frigiven i drygt 7 år och kan nu se tillbaka på vad som egentligen hänt och vad som har varit viktigt för att finna min plats i livet idag.

Visst har jag i mångt och mycket min egen attityd och min egen inre övertygelse att tacka, men hade jag varit tvungen att klara allt ensam, hade jag inte klarat någonting alls. När jag ser tillbaka är nog den största turen och de största upplevelserna jag haft, att jag har haft hjälp av så många människor – hela tiden. Det känns lite grann som att när jag började inse värdet av att ta emot hjälp och att själv ge tillbaka så gott jag kunde, det var

Karolina Johnsson

då min inre resa tog form och fart. Relationer, i vilken form som helst, är ömsesidiga och när man ger av sitt eget hjärta så får man det tillbaka.

I början av min fängelsestid reagerade jag nog som de flesta. Jag var arg, ledsen, bitter och full av självömkan. Vilken rätt hade någon att förstöra mitt liv, att servera mig dödsstraff på en silverbricka? I Bangkoks kvinnofängelse var det också tobaksförbud och eftersom jag tidigare rökt som en borstbindare och nu tvingades sluta tvärt, gick jag snabbt upp 15 kilo. Min tillvaro kändes patetisk och jag kände mig ännu värre. Efter ett tag, ett ganska långt tag... började jag förstå att saker och ting nog skulle ta längre tid än jag trott. Jag började falla in i en rutin och jag började öppna ögonen för hur situationen var, och för de andra.

Jag hade turen att redan kunna lite Thai och hade en grundläggande förståelse för människorna och kulturen, så det tog inte så lång tid för mig att bli upptagen i gemenskapen som faktiskt fanns bland fångarna. Jag lärde mig mycket av mina Thailändska medsysstrar, om livet, hur man lever och vad som egentligen är viktigt. Sakta men säkert började jag själv växa och hitta en Karolina som jag inte trodde fanns. I detta började jag också förstå hur mycket min familj och mina vänner betyder och hur vi måste ta hand om varandra.

Med denna insikt märkte jag att jag började få hjälp från de mest oväntade håll och mina tankar om framtiden ändrade sig helt – från att ha varit en egotrippad tjej som gjorde allt för sitt eget höga nöjes skull, sadlade jag helt om och började planera för studier inom juridik och mänskliga rättigheter – för att kunna hjälpa bättre.

Den 17 december 1998 överfördes jag till Hinseberg. Under hela min tid i Bangkok hade svenska ambassaden lovat mig att mitt straff kommer att omvandlas till svenska normer, så fort jag kom hem.

När ingenting hade hänt efter ett halvår, skickade jag efter en kopia på överföringsavtalet – och det visade sig att man hade ljugit för mig hela tiden. Enligt avtalet skulle jag sitta av hela den resterande delen av mitt straff – i Sverige. Det var inte roligt att förstå detta och det tog mig ett tag att finna fattningen igen. Det gjorde jag – förmodligen enbart på grund av att jag vunnit så mycket styrka i Thailand och att jag hade byggt upp ett så enormt starkt socialt nät. Det blev en lång kamp på många år, men jag fixade det eftersom jag inte var ensam.

Efter cirka 10 år beviljade regeringen mig en sänkning av tiden för villkorlig frigivning. I stället för att sitta av två tredjedelar av mitt Thailändska straff, fick jag en villkorlig frigivning som motsvarar – men inte är – ett straff på 18 år. Min VF blev satt till den 20 augusti 2006. Eftersom så lång tid hade gått, flyttades jag ganska snabbt till öppen anstalt och vi började redan då prata om familjehemsplacering under sista året.

Jag träffade Per Jörlin, representant för IBUS på den öppna anstalten Sagsjön utanför Göteborg. Per och IBUS erbjöd sig att hjälpa mig vidare till familjehem.

IBUS hjälpte mig mer än jag själv insåg då. Dels naturligtvis med praktiska saker som rörde min tid på familjehemmet, men vad viktigare var, med vänskap och tillit.

Även om jag under tiden hade läst in ganska många poäng på universitetet, så insåg jag att jag inte hade så stora möjligheter att gå vidare i den lilla staden på västkusten,

utan att jag nog var tvungen att försöka bitta något i Stockholm. När jag hittade en liten lägenhet i andra hand, var det IBUS som skrev på kontraktet.

Jag flyttade till Stockholm utan att egentligen veta något eller känna någon – men jag kände mig inte ensam alls.

IBUS har hela tiden funnits om jag behöver hjälp, och Per och jag har blivit vänner för livet.

Det sägs att det finns en mening i allt som sker, även om vi inte förstår det för stunden. Min erfarenhet var kanske lite dyrköpt, men jag har vunnit otroligt mycket på alla plan. Vad som hände var en fingervisning till mig om att jag måste ändra min attityd och mitt egotrippade levnadssätt. Det var ju tur att omgivningen och situationen gjorde att jag gjorde det – det var den mening jag inte såg då, men som jag ser nu. Små rutor vid sidan om

Det handlar ju inte bara om att jag fann de verktyg jag gjorde för att fixa mer än jag trodde. De här verktygen finns mer eller mindre gömda hos alla, det gäller bara att lära sig plocka fram dem.

Det handlar heller inte om just fängelsestraff. Alla har vi olika bördor att bära och varje börda är lika tung för just den som måste bära den. Att bli dömd till fängelse är väldigt tungt och det berör så väldigt många runt omkring. Vad som ofta glöms bort är att det i de allra flesta fall finns orsaker bakom – anledningar till att människor begår brott och de anledningarna kan vara en ännu tyngre börda att bära.

Vad som också ofta glöms bort är att anhöriga och vänner ofta drabbas hårdare.

*Man själv vet hur man har det,
men De runt om vet inte alltid...*

Ett samtal vid kaffebordet...

Sigvard Larsson och jag, Nisse Kummu, fick förmånen att få en pratstund med vår ordförande Lennart Svartvik hemma hos honom vid kaffebordet.

Lennart är född 1936 på en gård vid namn Svartviken i Värmland. Hans pappa hette Verner och mamma hette Anna. Verner var jordbrukare, men var också socialnämndens ordförande i bygden.

Hemmet präglades av en stor öppenhet och efter pappa Verners officiella arbete så avslutades samlingen ofta med intima samtal vid kaffebordet. Lennart minns också hur mamma Anna gick runt med julkorgar till de nödställda familjerna vid denna högtid. Så visst har denna uppväxt med stor säkerhet satt prägeln på Lennarts personlighet.

Lennart började i vuxen ålder att arbeta som socialsekreterare inom Nykterhetsvården. Han har bl.a. arbetat i Småland, Uppland, Östergötland och Dalarna. Han kom till Värsås och Västergötland 1965.

Under sin verksamma tid här i Västergötland har Lennart arbetat bl.a. som Kommunstyrelsens ordförande, ordförande för Tekniska nämnden samt ordförande i Byggnadsnämnden.

Lennarts första kontakt med IBUS var 2004. Han har varit ordförande i föreningen sedan 2006. Arbetet inom IBUS sammanfaller väl i min personliga värdering i sociala sammanhang, säger Lennart.

Utöver detta så har Lennart diverse andra uppdrag i olika sociala sammanhang. God man, övervakare och ordförande i olika föreningar gör att han har att pyssla med sedan sin pensionering för två år sedan. En väsentlig del av hans tid går åt

att hjälpa människor på samhällets nedre skikt på daglig basis. Lennart betonar också att det för honom är av stor vikt att behandla alla människor med rätt sorts sekretess och integritet.

En bra ordförande, enligt Lennart är att kunna lita på och stimulera samt att hålla ett gott förtroende och sund sekretess mot sina medarbetare.

- Vad är största bristen i samhällets förståelse att ta hand om de svaga?

Lennart: - *De offentliga resurserna saknar ibland den flexibilitet som det personliga engagemanget ger.*

- Vad har du för önskan inför framtiden?

Lennart: - *Att få ha fortsatt god hälsa för att kunna hjälpa andra!*

Avslutningsvis vill jag tacka min fru Inger, för hennes engagemang och stöd i mitt nuvarande arbete som innehåller bl.a. 8 personuppdrag och 8 föreningsuppdrag, avrundar Lennart Svartvik med.

Detta får avsluta vår pratstund med vår ordförande i IBUS. Och vi lämnar ett varmt, öppet hem i Värsås som i sann historisk anda har satt sin prägel på detta.

Nisse Kummu

HELA MÄNNISKAN - IBUS

5719-9572

IBUS står för Individuellt Behovsstyrt Uthålligt Stöd

Vi vill

- Tillsammans med de resurser samhället erbjuder ge praktiskt stöd till en bestående förändring.

- Erbjuder ny gemenskap.

- Försöka underlätta den svåra situation intagnas familjer ofta befinner sig i.

- Skapa kontakter som kan fortsätta efter frigivningen, som kan leda till vänskap för livet.

- Skapa opinion för fortsatta förbättringar inom kriminalvården.

Visst misslyckas vi ibland !

Vi har flera gånger berättat om Timo i vår tidning. Vi tycker därför att vi vill berätta fortsättningen för Er, även om vi tvekar.

Efter ett par år av kontakter och behandlingar var det dags för hans resa till Kenya, till en missionsstation för arbetsträning. Tiden i Afrika var bra för Timo, han fick tid att läka både fysiskt och psykiskt efter ett långt liv i kriminalitet och missbruk.

Han fann sig tillrätta och han fick tillbaka sina krafter, började få goda vanor och ett normalt socialt liv. Började få hopp om ett annat liv.

Mitt under den planerade vistelsen när det var några månader kvar i Afrika fick vi det chockartade beskedet att vårt ekonomiska stöd från Järfälla kommun upphörde. Nu var ”Timos” pengar slut. Nya handläggare i kommunen hade inte förståelse för vårt dilemma.

Vi fick på olika sätt planera om den sista delen av vistelsen och tyvärr förkorta den av ekonomiska skäl. IBUS klarade dock av att få hem honom till Sverige tack vare att ni finns som våra trogna givare. Väl hemkommen till Sverige kunde Jimmy ge honom en första tid på sitt familjehem i Odensbacken. Vi ordnade även, enl. Timos önskan, senare en lägenhet åt honom i Motala. Behovet av stöd var fortfarande stort, men hans vilja att ta emot det svalnade. De gamla behoven gjorde sig gällande. Han började att hålla sig borta från oss.

Kompisarna fanns naturligtvis kvar ”de dåliga vanornas kompisar” de som fanns för att utnyttja och dra ned. Under ett slagsmål fick han skador i huvudet, inte långt efter detta var det dags igen och denna gången blev utgången en annan. Han blev helt enkelt slagen misshandlad och mördad i sin egen lägenhet.

Hans liv släcktes alldeles för tidigt, visst hade också han rätt att leva men han orkade inte med egen kraft att hålla emot de destruktiva krafter som styrde hans liv. Precis som många andra i Sverige mitt ibland oss blev han en av dem som fick avsluta sitt liv utan någon vid sin sida.

Vi misslyckades!

Vi kunde ge honom hoppet tillbaka under ett par år som var helt annorlunda än hans tidigare liv, han fick känna glädjen över att träffa sin familj igen. Han fick känna glädjen att vara behövd. Men vi lyckades inte övertyga honom när frestelsen ansatte honom. Vi känner stor sorg. Men sorgen sporrar oss också.

Vi lyckas inte alltid men vi ger aldrig upp, vi arbetar vidare för vi vet att vårt koncept är oöverträffat. Vi vet också att många av våra vänner har provat och lyckats.

Så ge inte upp Du som läser detta, vi har en stor uppgift i våra liv att vara en hjälpare hand och ett stöd för någon på livets bottenvåning.

Sigvard Larsson

B

Huvudmannaförsamlingar:

Missionskyrkan Mariestad
Missionskyrkan Vårsås
Missionskyrkan Brämhult
Pingstkyrkan Skövde
Timmersdala Frikyrkoförsamling

Huvudsponsorer:

Jättadalen Fastighets AB
Vindelåns Snickerier AB
Kyrkornas Second Hand, Götene
Gärdhem Second Hand, Dalsjöfors
Baptistförsamlingen, Skövde
Pingstförsamlingen, Skövde
Pingstförsamlingen, Tibro

Dessa företag stödjer vår verksamhet:

Perssons Livs, Timmersdala
Color Copy Center, Skövde
Björkullens Bibelspår o Storstuga

Idéella föreningen **Hela människan - IBUS**
Reg.nr 855900-9108 Bankgiro 5719-9572

Mariestadsvägen 3 0511- 599 80
540 16 TIMMERSDALA fax 0511- 599 81

Ordförande Lennart Svartvik Lärkvägen 1
tf Föreståndare
Kassör Sigvard Larsson Lerdala Nolgården
Medarbetare Nils L Kummu Parkgatan 6
Medarbetare Daniel Lindberg Minervavägen 3

541 78 VÄRSÅS 070-548 68 80
540 17 LERDALA 0511- 804 97
540 16 TIMMERSDALA 070- 270 01 07
762 31 RIMBO 0175- 701 06

www.ibus-helamanniskan.se

www.ibus.nu